

„Hij wil me isoleren” Nederlandse stichting verenigt slachtoffers

INGEKOMEN 25 JULI 1997

BRUSSEL — Voor Frieda begonnen de bedreigingen, achtervolgingen, pesttelefoonnummers lang voor *stalking* ook in ons land als een afzonderlijke vorm van afwijkend en destructief gedrag werd onderkend. Ze maakte in de eerste helft van de jaren '80 een zeer moeilijke echtscheiding door. Daarna begonnen de pesterijen. Eerst in de Kempense gemeente waar ze woonde, daarna en tot heden in haar nieuwe woonplaats. Frieda vermoedt dat de *stalker* niemand anders is dan haar ex-echtgenoot. Onweerlegbaar bewijzen kan ze dat niet. En het blijft gissen naar diens motieven.

© Reinhart

„Centraal in het gedrag van mijn belager staat de bedoeling om mij als mens te isoleren en me elk gevoel van veiligheid af te nemen. Stilaan begin ik zijn tactieken te kennen en kan ik bijna de volgende zet voorspellen”, zegt Frieda.

Er zijn de achtervolgingen. Er zijn de herhaalde inbraken waarbij niets wordt gestolen, maar waarbij voorwerpen in het huis worden verzet of waarbij papiertjes en andere dingen worden achtergelaten.

Nieuwe sloten en een alarminstallatie haalden niets uit. „Toen ik vorig jaar uit Spanje terugkwam, brandden de lichten in de garage. Ze sprongen uit toen ik het huis binnenging. Overal waren de grendels uit de

muur en de codeslotjes van de alarminstallatie waren gekraakt”, vervolgt ze.

Van enkele van de tientallen gebeurtenissen deed de vrouw aangifte bij politie of rijkswacht. In de loop van de jaren liet ze dat steeds meer na omdat ze de feiten niet echt hard kon maken en telkens werd genegeerd of zelfs belachelijk gemaakt.

Frieda vermoedt dat haar echtgenoot — „een invloedrijk zakenman”, zegt ze — achter de incidenten zit. Mogelijk werkt hij niet alleen, maar laat hij zich helpen door anderen.

„In 1993 was ik het slachtoffer van een ontvoeringspoging op het Charles de Gaulle-vliegveld in Parijs. Of het intimidatie was of een echte aanranding weet ik niet. Ik weet wel dat het te maken had met mijn *stalker*. Amper was ik een paar uur thuis of er stopte een jeep met vier mannen voor mijn deur. Ze belden aan. Ik deed niet open. Toen ze ervan overtuigd waren dat ik hen toch had gezien, reden ze doodgemoedereerd weg”.

Bewijs

De vrouw geeft toe dat ze nog geen echt bewijs heeft dat de buitenwereld ervan kan overtuigen dat haar ex de *stalker* is. „Ikzelf ben er absoluut zeker van. Toen we uit elkaar zijn gegaan, zei hij: „Ik ga je kapotmaken”. En dat probeert hij inderdaad sinds jaren te doen, ondanks het feit dat hij nadien is getrouwd. Voor mezelf heb ik overigens voldoende aanwijzingen. Ik denk zelfs dat hij wil dat ik weet dat hij mijn belager is.”

„Wat hem bezield? Misschien wil hij me zover krijgen dat ik afzie van de alimentatie die hij voor mij moet op tafel leggen. Hoewel dat een peulschil is van wat hij per maand verdient. Mogelijk zit het in zijn hoofd en kan hij ondanks alles nog niet verkroppen dat ik van hem wou scheiden”.

„Dat duurt nu al meer dan tien jaar. Ik was het slachtoffer van maffiapraktijken en van pesterijen die me op de rand van een fysieke en psychische instorting brachten. Want, wees gerust, dat gedoe heeft zeker een destructief effect. Toch sla ik me er nog steeds doorheen. Ik houd mezelf elke dag opnieuw heel hardnekkig voor: ik laat mij niet kapotmaken”, zegt Frieda.

(PVM)

WESTERBORK — Ondersteuning van medeslachtoffers, publieksvoorlichting over *stalking* en de gevolgen ervan, streven naar een wettelijk verbod. Dat zijn de doelstellingen van de Stichting Anti Stalking (SAS), die in januari van vorig jaar in het Nederlandse Westerbork werd opgericht door slachtoffers van ziekelijke pestpraktijken.

De stichting gaat er nogal ongenueanceerd van uit dat *stalkers* meestal mannen zijn en hun slachtoffers vrouwen.

Gloobaal kunnen twee categorieën *stalkers* worden herkend. Vooreerst is er de man die na een langdurige relatie door een vrouw wordt afgewezen. Niet zelden is de afwijzing het gevolg van mishandelingen. Tot de tweede categorie behoort de man die een vrouw uit zijn omgeving begeert. Als die niet van zijn avances is gediend, begint de nachtmerrie.

De pesterijen kunnen allerlei vormen aannemen: mishandeling, bedreiging (telefonisch of schriftelijk), controletelefontjes, achtervolging, infiltratie in het gezin, opzettelijke aanrijding, „buurtonderzoeken”.

„Slachtoffers van *stalking* worden vaak niet serieus genomen of zelfs niet geloofd door hun omgeving of door instanties. De deskundigen van SAS kunnen luisteren en informatie geven over het verschijnsel. Ze kunnen slachtoffers bijvoorbeeld leren om te gaan met telefoonterreur”, zeggen verantwoordelijken van de stichting.

„Op de tweede plaats is het van groot belang dat een zo breed mogelijk publiek wordt ingelicht over *stalking*. Op die wijze willen we bereiken dat slachtoffers beter terecht kunnen bij politie, justitie en hulpverlenende instanties.”

Ten slotte is het in Nederland, net als in België, nog altijd zo dat *stalkers* pas worden gestraft als hun handelingen aantoonbare schade veroorzaken. SAS wil een efficiënte wetgeving, die hun tijdig de pas kan afsnijden.

(PVM)

• De Stichting Anti Stalking, Postbus 11, 9430 AA Westerbork, Nederland staat ook open voor Vlamingen.